National Library of Israel

Doar Hayom - דאר היום, 27.05.1932, page 7

אמר עזמות

(סוף מעמוד ב')

בים חיפה, כידוע, — לא יזיק חלילה אם נלך „בחוקותיהם" של עשרת השבטים לכהפ"ח בהלכות שתיה, שזוהי הספציאליות שלהם.

בן־אבי הציע כבר ב„פלפלאות" שלו בדאה"י לדרש ב ר מ ל־ו ס ו ד ה במקום „ויסקי־וכודה", ואני מפליג ואומר: לא „ברמל וסודה" כי אם ב ר מ ל־ח ו ק, שעפ"י החוק שותים בלי סודל ורק צוננין מן הקרח, שהוא עדיף מסודה ייפה בחו לרוות את הצמאון, לעורר את התיאבון ועוד דבר...

* * *

ומזכירני דבר זה מעשה „בתוצרת הארץ" מת"א, מעשה שהיה ובדידי אני הוה עובדא.

ביום ה ש ש י העב־ נקלעתי לת"א והלכתי לחפש את ידידי, בעל תוצרת טקסטיל בארץ, ומצאתיו בחנותו של סוחר מאניפקטורה אשר בנחלת בנימין.

עודנו מדברים והנה נכנסה גברת אחת ודרשה מהסוחר מגבות טובות.

קפץ החנוני והוציא על רגל אחת מגבות יפות „מכל המינים שהוא", הציגן והגישן לפני הכונה באמרו בחביבות:

— בבקשה, גברתי... הרי לך סחורה טובה מתוצרת הארץ והרי גם ה פ ב ר י ק נ ט שלה לנגד עיניך (מורה באגודלו על ידידי).

הגברת התחילה בודקת את הסחורה, הופכת בה והופכת בה, ולסוף עקמה את חוטמה הארוך, ואומרת: לא... לא מצאה חן בעיניה.

ואולם החנוני דנן לא אמר נואש ונפל על המצאה:

— האם מכירה הגברת, הוא אומר, את הפיר־מה „ג י ר א ר ד ו ב" מפולניה?

— אה, מאד! (בודאי!) — ענתה מיד בפו־לנית — שאלה היא אם אני מכירה את גיראר דוב?

והסוחר שלנו הוציא ממגרה שניה מגבות אחרות, הניח אותן לפני הקונה ואמר:

— הנה מגבות „גיראר דוב", אבל זה יעלה לך יותר בגרוש אחד על כל חתיכה... הן זוהי תוצרת ח ו ץ... מסים...

— אין דבר! — השיבה הגברת — איני מביטה על היוקר ובלבד שתהא סחורה מפירמה טובה

בקיצור, היא קנתה תריסר שלם מסחורה זו ינפרדה מהחנוני בתודה ובשמחה רבה שזכתה במקחה, ולא ידעה המסכנה כי המגבות שלה לא של גיראר דוב היו כי אם מגבות מ ת ו צ ר ת־ה א ר ץ ומת"א, שהוציא החנוני מ מ ג ר ה אחרת ולא יותר...

כל זאת ספרתי לכם, רבותי, דרך אגב כדי שתבינו, שכלל זה נקוט בידי אחב"י לרבות נ ש י ישראל: כל מה שיש להם לגויים הוא טוב ויפה, וכל מה שבא מן ה ח ו ץ הוא עדיף...

ואנחנו לא ידענו!

אנחנו, הקוראים התמימים בארץ, חשבנו לתומנו, כי ישנם בא"י כמה עתונים מצויירים כמו „דאר היום" ה„כל נע" או אפילו ה„הדר", עתון הציטרוסים שהוא מצויר ברוב הדר, כל זה האמנו ודמינו — עד שקבלתי השבוע את „השבוע" גליון י"ט זמצאתי בו מודעה קטנה וצנועה זו: „השבוע", העתון המצויר ה י ־ ח י ד י בארץ!", כלומר, שהוא „בן יחיד" אצלנו וכל יתר העתונים המצויירים שמניתי לעיל ושלא מניתי הם בטלין ומבוטלין, לא שרידין ולא קיי־מין...

אמנם ידעתי מאז ומתמיד: הרבה „קונקו־רנציה" עושה לא רק בין חנונים כי אם גם וביחוד בין עתונים, הרבה חוצפה עושה ביחוד אצלנו בא"י. אבל עד למידה ז ו — והכל לשם הגנה עד הלגיטימה, דבר כזה מעתון מצויר לא ציירתי לעצמי ולא פללתי גם אני לא השבוע ולא בכל ימות השנה.

אמנם צדק הכותב ב„השבוע" הנ"ל כי „חסר לנו שלום עליכם" — רק בשביל „השבוע" עצמו...

* * *

וידעתי, רבותי, שאינכם אוהבים ביותר לש־מע דברי מוסר ותוכחה ורוצים הנכם מעזמות ש„יצחק" אתכם קצת, וע"כ איעצכם ללכת ביום החמשי הבא אל „המטאטא", אורח חשוב בעירנו, שלא זכינו לראותו כאן זה חמשה ירחים במעט.

ואני אספר לכם, כדרכי, מעולם הסרטים ומ־עשי להטים, מזעזוע עצבים וכרטיסים חבים, שערי הדמעות שהן יפות למעות...

מסתמא הבנתם מחכמתכם כי רבה, שאני מתכוון לסרט המזעזע — „פראנקנשטיין". לקחתי עמי את הפספורט והראיתי לשוער של הראינוע „ציון" כי אני ב"ה למעלה מ16 שנה ונכנסתי בלי כיפריון ובלי כרטים ישר אל האולם. אזרתי כגבר חלצי ועצבי ויישבתי מתחילה ועד הסוף.

גם ש כ נ ת י הצעירה (שכחו, כנראה, להביט לתוך הפספורט שלה...) לא התעלפה חלילה אף פעם לא „בשקט" ולא ברעש, הכל כפי שכתוב במודעות.

— אני לא התעלפתי, היא אומרת לי בהפסקה גם מ„קיר המות" אשר ב„לונה פארק"...

אבל, העיקר מה שרציתי לספר לכם הוא זה:

במערכה האחרונה, כשהתפרץ ה ג ו ל ם אי „המפלצת" בתרגומו המפליץ של הסרט, לתוך חדרה של הכלה אליזבט, שחכתה לחתנה, לפני חופתם, והושיט את שתי ידיו הארוכות לחנקה, נשמע פתאום קול אשה מתוך הקהל התחתון, הקו־ראה בבהלה אל הכלה: „אליזבט, אליזבט! הנה ה ו א נכנס דרך החלון! ברחי מהר!"...

ולמרות המצב הרציני באולם פרץ הקהל בצחוק אדיר.

* * *

ואגב קריאה ודפדוף בעתונים שעל שלחני במערכת, רשמתי לי כמה שאלות וקושיות ורמזים, כדומה למשל:

ממשלת מצרים גרשה יותר מ200 הברונים וההזירה אותם לא"י, והעתון הערבי מאשים, כי־דוע, את מנהיגי ה י ה ו ד י ם ב„יציאת מצ־רים" זו. חברנו „אלג'אמעה" יוכל להיות בטוח כי אין חלילה יד ח„יאהוד" באמצע. לדידנו יכלו „גבורי" הברון להשאר שם במצרים, ולא עוד אלא שמוכנים אנו להשיג „דרכיות" למצרים גם לשאר „הגבורים" שנשארו בחברון...

ומספרים העתונים:

נשיא הלבנון עוסק בקיטוצים והיה המתחיל במצוה: הפחית ממשכרתו יותר מהשליש.

גם הזקן מפראנ, הנשיא מסאריק, קצץ ממש־כרתו, שאינה קטנה בערך, 20 אחוזים למאה.

וזמורא זמירתא, כי זמורא, נשיא ספרד, החזיר ממשכרתו לאוצר הספרדי 50.000 פיזיטות (2000 לא"י בערך), וכל זה רק משלשת החדשים האחרונים.

ושואל רבי עזמות:

איטתי יתעוררו גם „נשיאינו" ומנהלינו נסו־כנות ובקרנות לעשות דבר מה — ולו גם להראות גיסטה קטנה! — מבח הקיטוצים בקפתנו הדלה? אי אולי החליטו שוב, כפי ששמעתי, לקצץ ממש־כרתם של השמשים והפקידים הקטנים, כדרכם בקודש?

ואידך: עורכים „משפט" על „הגמל המ־עופף" ועל ה„לונה פרק", האם ידברו גם על פשי־טת הרגל שלו? — אבל על „זה", בשעורי הבא אי"ה.

אגב, מבקשים ממני להודיע כי „גור אריה" זה, שהובל באזירון — לפי הודעת העתונים — בתור מתנה למלך מצרים, אינו ג ו ר א ר י ה האמן מבצלאל ושכני הטוב בתלפיות.